

PROP DE VOSALTRES

L'ensenyament de la religió

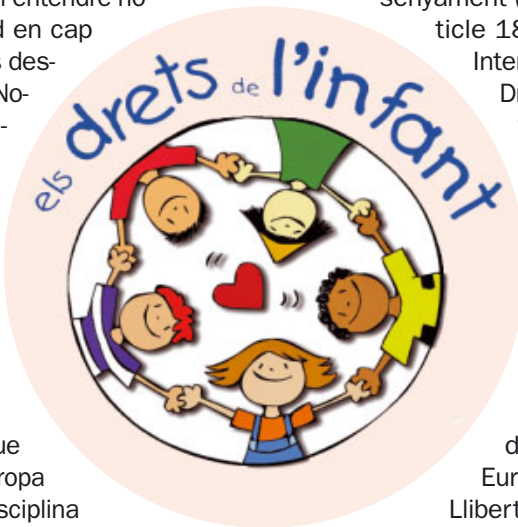
Benvolguts diocesans:

He escrit diverses vegades sobre el tema de la religió a l'escola. Em preocupa molt no només com a exigència de la meva missió episcopal sinó com a convicció ciutadana d'ajuda a la formació integral dels alumnes que no han de perdre mai les arrels que constitueixen la seva cultura i la seva vida.

Em disgusta la polèmica sobre les qüestions fonamentals de l'existència. Per suposat que hi ha temes opinables amb postures i arguments diferents i oposats. La pluralitat és essencial en un sistema democràtic i la convivència es construeix amb pauses, sense presses i amb paciència a base del respecte a les persones que opinen diferent. Per això és una condició que interessa a tothom; no és una cosa que obliga a uns més que a uns altres. Malgrat tot amb la lectura d'algunes col·laboracions periodístiques i amb les paraules i actes d'alguns responsables educatius s'arriba a una precipitada conclusió sobre l'ensenyament de la religió a l'escola: és una imposició per a tots els que trepitgen les aules; o bé és una relíquia del passat sense cap afegit desitjable per a la cultura actual; o bé

és una matèria que només s'imparteix en el nostre sistema educatiu o, el que és pitjor, és un instrument per radicalitzar o fanatitzar les consciències dels més joves.

Com poden entendre no estic d'acord en cap dels supòsits descrits abans. Només vull centrar-me en una de les alternatives que alguns exhibeixen descaradament i que implícitament donen a entendre que cap país d'Europa té aquesta disciplina en el seu currículum. No recorre al nostre text constitucional que ens ensenya a tots i que en el seu article 27 descriu la responsabilitat dels pares en què els seus fills siguin educats segons les seves pròpies conviccions (1978) o en l'article 18 de la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant (1989) o a la Declaració Universal de Drets Humans (1948), o l'article 2 del pro-

col·l addicional al Conveni Europeu dels Drets Humans i de les Llibertats (1952) o l'article 5 de la Declaració de la UNESCO sobre la lluita contra la discriminació en l'àmbit de l'ensenyament (1960), o l'article 18.4 del Pacte

Internacional dels

Drets Civils i Polí-

tics (1966) o a

la Declaració de l'As-

semble General de

l'ONU de

l'any 1981.

O també a

l'article 1 de

la Resolució

del Parlament

Europeu sobre la

Llibertat d'Ensenya-

ment (1984) i altres mol-

tes aportacions legislatives fins

arribar a l'article 14 de la Carta Euro-

pea de Drets Fonamentals, aprovada en el Consell europeu de Niça

(2000).

Porto l'esmentada i llarga refe-

rència legislativa sobre aquest tema

per informar del què es fa en l'actualitat a Europa. La perspectiva histò-

rico-cultural de la religió, oferta nor-

malment de forma obligatòria, està present en països com el Regne Unit i en la majoria dels països escandinaus. A Itàlia i Alemanya, els seus respectius Tribunals Constitucionals han afirmat que aquest ensenyament de la religió és compatible amb el principi de la laïcitat de l'Estat. En països com Àustria, Bèlgica, Xipre, Grècia i Irlanda la base d'aquest ensenyament es troba en les respectives Constitucions. I en altres molts països, com Espanya, Croàcia, Lituània, Malta, Portugal, Hongria, la República Txeca i Polònia, l'Estat ha pactat amb les confessions religioses a través dels concordats, tractats o acords l'establiment de la religió en el sistema educatiu de forma facultativa, no obligatòria. La situació en la que un Estat no ofereix aquest tipus d'ensenyament és certament estranya. Només dos països, França i Eslovènia, no l'ofereixen. Són, com poden comprovar, dos casos aïllats. Existeix molta bibliografia sobre aquest tema a la que es pot recórrer per informar sense ocultar dades.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Els mercedaris tanquen l'Any Jubilar

Els mercedaris van celebrar, el passat 20 de gener amb una processó i una missa la cloenda de l'Any Jubilar de l'Ordre de la Mercè, dedicada a la redempció dels captius. Va ser amb motiu dels 800 anys de la seva fundació, el 10 d'agost de 1218, a Barcelona, per sant Pere Nolasc. La Confraria de la Mercè, amb els seus tambors i bombos, va obrir la comitiva, alhora que els confreres portaven a les espatlles la imatge de la seva patrona que fou passejada per diversos carrers del barri. Ja de retorn a la parròquia,

es va celebrar una Missa solemne de cloenda de l'Any de la Mercè. Aquest es va obrir a Roma el 17 de gener de 2018, i a Lleida el 10 de febrer, amb una celebració al Centre Penitenciari de Ponent i a la Parròquia de la Mercè. Durant tot aquest any jubilar s'han dut a terme diversos actes commemoratius, com un seminari d'hospitalitat mercedària, un simposi històric i un simposi carismàtic, així com el certamen literari marià de l'Acadèmia Mariana de Lleida que es va dedicar a la patrona de la diòcesi de Barcelona.

CERCA DE VOSOTROS

La enseñanza de la religión

Queridos diocesanos:

He escrito varias veces sobre el tema de la religión en la escuela. Me preocupa mucho no sólo como exigencia de mi misión episcopal sino como convicción ciudadana de ayuda a la formación integral de los alumnos que no deben perder nunca las raíces que constituyen su cultura y su vida.

Me disgusta la polémica sobre las cuestiones fundamentales de la existencia. Por supuesto que hay temas opinables con posturas y argumentos distintos y opuestos. La pluralidad es esencial en un sistema democrático y la convivencia se construye con pausas, sin prisas y con paciencia a base del respeto a las personas que opinan distinto. Pero esto es una condición que interesa a todos; no es algo que obliga a unos más que a otros. Sin embargo con la lectura de algunas colaboraciones periodísticas y con las palabras y actos de algunos responsables educativos se concluye con una precipitada conclusión sobre la enseñanza de la religión en la escuela: es una imposición para todos los que pisan las aulas; o bien es una reliquia del pasado sin ningún añadido deseable para la cultura actual; o bien es una materia que sólo se imparte en nuestro sistema educativo o, lo que es peor, es un instrumento para radicalizar o fanatizar las conciencias de los más jóvenes.

Como pueden comprender no estoy de acuerdo en ninguno de los supuestos descritos antes. Sólo quiero centrarme en una de las alternativas que algunos exhiben con descaro y que implícitamente dan a entender que ningún país de Europa tiene esta disciplina en su currículo. No voy a recurrir a nuestro texto constitucional que a todos ampara y que en su artículo 27 describe la responsabilidad de los padres para que sus hijos sean educados según sus propias convicciones (1978) o al artículo 18 de la Convención de las Naciones Unidas sobre los Derechos del Niño (1989) o a la Declaración Universal de Derechos Humanos (1948), o al artículo 2 del protocolo adicional al Convenio Europeo de los Derechos Humanos y de las Libertades (1952) o el artículo 5 de la Declaración de la UNESCO sobre la lucha contra la discriminación en el ámbito de la enseñanza (1960), o al artículo 18.4 del Pacto Internacional de los Derechos Civiles y Políticos (1966) o a la Declaración de la Asamblea General de la ONU del año 1981. O también al artículo 1 de la Resolución del Parlamento Europeo sobre la Libertad de Enseñanza (1984) y otras muchas aportaciones legislativas hasta llegar al artículo 14 de la Carta Europea de Derechos Fundamentales, aprobada en el Consejo europeo de Niza (2000).

Traigo esta larga referencia legislativa sobre este tema para informar de lo que se hace en la actualidad en Europa. La perspectiva histórico-cultural de la religión, ofrecido normalmente de forma obligatoria, está presente en países como el Reino Unido y en la mayoría de los países escandinavos. En Italia y Alemania, sus respectivos Tribunales Constitucionales han afirmado que esta enseñanza de la religión es compatible con el principio de la laicidad del Estado. En países como Austria, Bélgica, Chipre, Grecia e Irlanda la base de esta enseñanza se encuentra en las respectivas Constituciones. Y en otros muchos países, como España, Croacia, Lituania, Malta, Portugal, Hungría, la República Checa y Polonia, el Estado ha pactado con las confesiones religiosas a través de concordatos, tratados o acuerdos el establecimiento de la religión en el sistema educativo de forma facultativa, no obligatoria. La situación en la que un Estado no ofrezca este tipo de enseñanza es ciertamente extraña. Se trata sólo de dos países, Francia y Eslovenia. Son, como pueden comprobar, dos casos aislados.

Existe mucha bibliografía sobre este tema a la que recurrir para informar sin ocultar datos.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

«Les religions neixen per posar pau»

L'IREL va acollir el passat 17 de gener la conferència «Viure amb altres religions», a càrrec de Lola López, antropòloga, dins del cicle «La Convivència».

López va explicar que «la diversitat és un fet que no té marxa enrere». «L'abordatge ha de ser sense cap mena de límit més enllà de la llei», va dir. López va destacar que les bases de la convivència religiosa són la no discriminació, el respecte al pluralisme i que l'únic límit sigui la llei.

El pluralisme religiós s'ha de treballar des d'una perspectiva intercultural, va dir. En aquest sentit, va destacar «la no discriminació en contraposició amb el laïcisme». «Hi ha un laïcisme bel·ligerant que discrimina qualsevol religió des d'una mirada laicista, no laica.»

López va destacar que «la laïcitat suposa la independència dels poders públics respecte la religió, acompanyada del respecte a les creences i la pràctica de la religió».

I va recalcar que «el laïcisme ataca drets de les persones religioses». Lola López va afirmar que «algunes persones molt laïcistes no entenen les religions». En aquest sentit va afegir que «aquest principi de no discriminació ha d'estar a les escoles.»

La conferència també va reclamar el coneixement i el reconeixement del pluralisme religiós. «Les religions neixen en moments conflictius de la societat i neixen per posar pau». També va reconèixer la tasca social de les religions.

Finalment va fer una aposta pel diàleg entre persones de diferents creences. «Vivim un temps molt polaritzat i això és el pitjor ingredient per a una convivència». «No necessito comprendre tot el que fa el veí per respectar-lo». «No conço que les creences religioses estiguin a les catacumbes», va dir per cloure.

El bisbe Salvador beneeix els animals per Sant Antoni

El dijous 17 de gener, el nostre bisbe va presidir la primera Missa dels actes en honor a sant Antoni Abat, a l'església de la Sang. A la sortida va beneir els animals. El temple va restar obert durant tot el dia. El dissabte dia 19, el bisbe Salvador també va presidir l'eucaristia prèvia als Tres Tombs, i a més a més de les mascotes i dels participants a la desfilada, també va beneir els pans i panets. L'associació cultural i recreativa «Els Pagesos» organitza, any rere any, aquesta festivitat amb la col·laboració de la Paeria, la Diputació, el

Departament de Cultura de la Generalitat, la Congregació de la Pu-

ríssima Sang i el Gremi de Forners de les Terres de Lleida.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

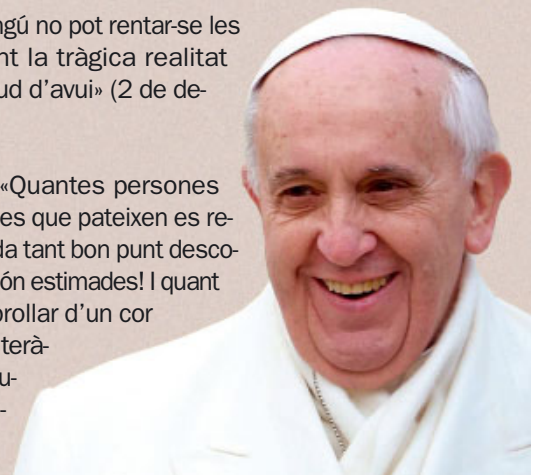
@Pontifex: «Davant les tragèdies de la nostra vida estem cridats a mirar l'horitzó, perquè hem estat redimits i el Senyor vindrà a salvar-nos» (29 de novembre).

@Pontifex: «No existeix una família perfecta; és només amb la pràctica quotidiana del perdó que la família creix» (1 de desembre).

@Pontifex: «Aixequem el vel de la indiferència que cobreix el destí dels que

pateixen. Ningú no pot rentar-se les mans davant la tràgica realitat de l'esclavitud d'avui» (2 de desembre).

@Pontifex: «Quantes persones discapacitades que pateixen es reobren a la vida tant bon punt descobren que són estimades! I quant d'amor pot brollar d'un cor gràcies a la teràpia del somriure!» (3 de desembre).

«Hem de fer visibles les persones que viuen als assentaments»

Jordi Guerrero, tècnic de Càritas Diocesana de Lleida, explica en una entrevista a la web de Càritas la tasca que l'entitat fa als assentaments d'Alcarràs. Guerrero ens relata les condicions en les quals viuen les persones immigrants que venen a les nostres terres i ens aconsella com acollir-les.

Com ens podries explicar la feina de Càritas als assentaments d'Alcarràs?

És una feina d'atenció i acompanyament a les persones immigrants que venen a les nostres terres a la recerca de noves oportunitats de treball i, per diferents raons, es troben en situacions d'extrema vulnerabilitat social i exclosos de l'accés a recursos bàsics, allotjament, menjar i roba, i en alguns casos veuen vulnerats els seus drets fonamentals com a persones.

Ha canviat el perfil de les persones migrades els darrers anys?

Sí que hem notat un canvi substancial en el perfil atès. Ens trobem amb un augment significatiu d'homes provinents d'un país africà concret, República de Guinea (Guinea Conakry), menors de 25 anys i fins i tot un nombre elevat de menors d'edat no acompanyats. Un 70% d'aquestes persones no venen directament del país d'origen. Han realitzat la seva primera parada a un altre país d'Europa, concretament Itàlia. Després d'una estada en aquest país, decideixen venir cap a Espanya

pensant que hi ha feina i és més fàcil aconseguir la tan desitjada regularització administrativa.

Amb quina actitud ens hem d'atansar a les persones immigrants?

Actitud de coneixement, d'empatia i no etiquetatge de persones, a causa del color, religió, etc. Actitud de rebre a l'altre i compartir experiències de vida diferents. Actitud de respecte i consciència que tots som éssers humans.

Com es pot ajudar a aquestes persones?

Fent-los visibles, que siguin persones de dret, dignes i que gaudeixen de les mateixes possibilitats i oportunitats. No ser la seva veu, que ells puguin parlar per si mateixos, afavorint espais de diàleg i creixement mutu.

Nomenaments

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments en la data que s'especifica.

- **Mn. Adrià Burca**, administrador parroquial de la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia de la Granadella, amb data 21 de gener de 2019.
- **Mn. Paul Fecheta**, administrador parroquial de la parròquia de Sant Antoni abat de Bellaguarda, amb data 21 de gener de 2019.
- **Mn. Josep Maria Cebrià Sebastià**, administrador parroquial de la parròquia de Sant Josep de Bovera, amb data 21 de gener de 2019.

- **Maria Dolors Casañé Roca**, ministre extraordinari de l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè d'Almacelles, amb data 22 de gener de 2019.
- **Vicente Ortín Aranda**, ministre extraordinari de l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè d'Almacelles, amb data 22 de gener de 2019.

Per tal que hi hagi constància de que així és i donant fe de la seva autenticitat, se signa la present nota a Lleida, el 24 de gener de 2019.

REFLEXIONS

UN MAR D'EMOCIONS

La compassió, la unitat amb l'altre (I)

La compassió és sentir-se estretament unit als altres, tan profundament unit que es dissol la dualitat aparent que separa el jo del tu, el nosaltres dels altres; els d'aquí i els d'allà. És la percepció d'una unitat subterrània que no desfà la multiplicitat dels éssers. És un llaç invisible que no fa diferències i que es nodreix d'una experiència primordial, de tipus místic.

L'esperit compassiu transcendeix les diferències, no les nega, ni les ignora, però s'adona que més enllà de tot, hi ha una unitat. Esquinça el vel de Maia i capta el fons comú. És un acte de saviesa, una experiència de transcendència, perquè solament el qui va més enllà de les aparents dualitats i contradiccions, capta aquest fons unitari i s'adona de la insostenible farsa de l'individualisme.

La compassió és la destrucció de les barreres, la fusió dels cors, l'emoció que enllaça profundament els éssers, els reconcilia i els agermana de tal manera que cap ésser és vist com una entitat aliena. El problema de l'altre és percebut com a propi, perquè l'altre ja no és vist com algú separat, aïllat, aliè; és vist com un mateix. És una pràctica que desfà tota mena de prejudicis i de precomprensions, que despulla els éssers de tots els elements accidentals i que es queda amb l'essència de cadascun d'ells, amb aquella llavor espiritual que batega en cada individualitat, però que en cap d'ells s'esgota.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

AGENDA

- **Diumenge, 17 de febrer:**
—A les 12 h, Eucaristia de cloenda del 9è Congrès de Catalunya de Confraries de Setmana Santa, a la Catedral.
- **Dijous, 21 de febrer:**
—Trobada de Formació de Càritas Gent Gran.
- **Dissabte, 23 de febrer:**
—A les 10.30 h, curs bàsic de formació de catequistes. IREL.
—A les 18 h, Visita Pastoral a la parròquia de Santa Maria de Gardeny, amb una reunió i una missa a les 19 h.
- **Diumenge, 24 de febrer:**
—A les 12.30 h, Missa per commemorar el centenari de la Verge dels Dolors a Corbins.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièssole (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prev. paül i mr.; sant Teotónio, bisbe.

19. ■ Dimarts [Gn 6,5-8; 7,1-5. 10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dimecres [Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dijous [Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27-33]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Divendres [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida

de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ Dissabte [He 11,1-7 / Sl 144 / Mc 9,2-13]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. ■ Diumenge vinent, VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1S 26,2.7-9.12-13.22-23 / Sl 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sant Modest, bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

Diumenge VI de durant l'any (C)

COMENTARI

És possible la felicitat ara i aquí?

Tots busquem un punt de recolzament en la nostra vida. El necessitem. El problema és saber sobre què construïm. En aquest sentit diu Jeremies molt clarament: *Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor.* La descripció és clara. Diu que s'assemblen a les *pomes de Sodoma*, boniques per fora però buides per dins. És un fonament fals. Posem tota la confiança en els homes o en Déu? Per això la segona part: *Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat.* Llavors és semblant als arbres que tenen abundor d'aigua i així donen molt de fruit sigui hivern o estiu.

A l'evangeli Lluç ens presenta les benaurances en forma diferent a les de Mateu. Només en porta quatre i hi afegeix quatre malaurances. En el fons ens diu el mateix que la primera lectura. No podem posar la confiança en la riquesa, en passar-nos-ho bé, en *anar tips*, en fer que *tothom parli bé de nosaltres*. Al final tot això és insegur, tot això no dona estabilitat a la nostra vida. Per això Jesús aposta pels pobres, pels qui ploren, pels qui passen fam, pels que són perseguits. Perquè aquests posen tota la seva confiança en el Senyor: no necessiten res més per ser feliços que tenir Déu. Ni el diner, ni el poder, ni el benestar és la ens donen, la felicitat. Només Déu. Per això és possible ser feliços fins i tot quan les coses humanament ens van molt malament.

I la nostra certesa ve, precisament de Crist. Amb la seva resurrecció ens garanteix la felicitat plena. Diu Pau: *¿Com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts?* Si Crist no ha vençut la mort, quin valor tenen les seves paraules? Però acaba amb una gran afirmació: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.* Déu és l'única garantia de la nostra felicitat, més enllà de la riquesa, del poder, del passar-nos-ho bé en aquesta vida.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

► Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i el dels culpables, acaba malament. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploren: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegru-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes. Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 17,5-8)

Así dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y en la carne busca su fuerza, apartando su corazón del Señor.

Será como un cardo en la estepa, no verá llegar el bien; habitará la aridez del desierto, tierra salobre e inhóspita. Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que junto a la corriente echa raíces; cuando llegue el estío no lo sentirá, su hoja estará verde; en año de sequía no se inquieta, no deja de dar fruto.»

► Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatara el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,12.16-20)

Hermanos: Si anunciamos que Cristo resucitó de entre los muertos, ¿cómo es que dice alguno de vosotros que los muertos no resucitan? Si los muertos no resucitan, tampoco Cristo resucitó; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguid con vuestros pecados; y los que murieron con Cristo se han perdido.

Si nuestra esperanza en Cristo acaba con esta vida, somos los hombres más desgraciados. ¡Pero no! Cristo resucitó de entre los muertos: el primero de todos.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, bajó Jesús del monte con los Doce y se paró en un llano, con un grupo grande de discípulos y de pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les dijo: «Dichosos los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Dichosos los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Dichosos los que ahora lloráis, porque reiréis. Dichosos vosotros, cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten, y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas. Pero, ¡ay de vosotros, los ricos!, porque ya tenéis vuestro consuelo. ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados!, porque tendréis hambre. ¡Ay de los que ahora reís!, porque haréis duelo y lloraréis. ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que hacían vuestros padres con los falsos profetas.»